

въ околии и окрѣзи, подѣленъ на привилегировани и безправни. Селянитѣ изгубили земитѣ си и станали крепостни или роби на рицаритѣ и феодалитѣ. Феодалитѣ и рицаритѣ били немирни хора, вдигали често война помежду си, опустошавали посетитѣ полета, разорявали селата и ограбвали градоветѣ.

Следъ години, като дотегнали на всички феодалнитѣ безредици, народътъ помогналъ на кралетѣ да надвиятъ феодалитѣ и непокорнитѣ рицари и да ги подчинятъ подъ себе си. Тѣй въ Франция се издигнала голѣма и силна *самодържавна монархия* съ единъ монархъ (кралъ). Честитѣ вжтрешни войни били спрѣни. Това било добро за работния и миренъ народъ.

Най-силна монархия издигналъ кралъ Людвикъ XIV (1685—1715).

Подиръ него царувалъ Людвикъ XV, който билъ много слабъ, неспособенъ кралъ, не се отнасялъ добре съ народа, харчилъ много народнитѣ срѣдства и казвалъ: „Подиръ мене ако ще и потопъ да става“. Народътъ билъ раздѣленъ на три съсловия: а) *привилегировани* (князе, графове, придворни), б) *духовници* (владици, игумени на манастири и ордени, които имали много земи) и *безправни*: граждани и селяни.

Привилегированитѣ владѣли много земи, имали чифлици, въ които работѣли почти безплатно закрепостени селяни. Тѣ товарѣли работниците и селянитѣ съ много и тежки данъци, па се отнасяли съ тѣхъ като съ роби и товарни животни.

Непривилегированитѣ граждани (еснафи, индустриалци, търговци и т. н.) били потиснати съ много данъци и ограничени съ закони, та никакъ не можели да напредватъ въ работата си. Животътъ се измѣнилъ много, а повечето отъ законитѣ били стари и несправедливи за новия градски и селски животъ.

Всичко това тежало на селяни, граждани, работници и всѣкакви трудолюбиви люде, които съ голѣма